

- Chú ấy còn tắm cho mẹ Thanh Thanh lúc mẹ bị chấn thương ở tay.

Jonathan chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn biểu hiện của Lâm Dương. Theo như anh được biết, trẻ con không biết nói dối. Nam Dực thực sự đã tắm cho cô ấy sao.

Anh bắt đầu lên cơn ghen, còn chuyện gì mà anh chưa biết giữa Thanh Thanh và Nam Dực không. Chắc còn nhiều điều thú vị đang đợi anh tìm hiểu ra lắm nhỉ.

Đồ ăn bánh ngọt nước uống được đưa đến sau khi order ở quầy. Lâm Dương đầu óc suy nghĩ phức tạp. Nam Dực và cô ấy đã lên giường làm chuyện đó chưa. Có hôn nhau chưa, rốt cuộc hai người bọn họ đã đạt cấp thân mật đến lv nào rồi chứ.

Jonathan vu vơ ăn bánh kem.

Lâm Dương nhớ lại cái đêm ở nhà anh, Thanh Thanh lúc đó đã không kháng cự anh. Cô rất phối hợp theo động tác của anh. Thân thể cô, mùi hương trên tóc, khiến anh rất say mê.

Không được rồi, không thể chịu đựng được nữa rồi. Dương ôm Jonathan sang ngồi ghế bên. Anh đẩy ghế ra, Thanh Thanh đang uống sinh tố thì ngưng. Lâm Dương nhìn cô vài giây rồi đi đến chỗ cô nắm lấy cổ tay.

- Con có chuyện muốn hỏi Thanh Thanh.

Bà Lâm gật đầu cho có. Jonathan vẫn điềm tĩnh ăn bánh kem. Thanh Thanh khó hiểu, đang yên đang lành anh ấy lên cơn điên gì đây chứ. Lâm Dương dẫn cô đi đến một công viên gần đó.

- Anh biết anh không có tư cách quản lý cuộc sống của em. Nhưng mà Thanh Thanh à, anh yêu em bảy năm. Trong bảy năm đó, không có đêm nào mà anh không nghĩ đến em. Lạc Tuyết Nhi, cô ta chỉ là người anh thuê về để chọc ghen em.

Anh muốn thử xem Thanh Thanh có còn tình cảm với anh hay không. Chứ anh không có ý gì cả. Lâm Dương đã chung tình với cô bảy năm trời. Thanh Thanh đáy lòng rung cảm. Anh ấy giải thích với mình chuyện này để làm gì.

Lạc Tuyết Nhi gì đó cô không quan tâm. Lâm Dương là đang muốn biết về chuyện khác. Thanh Thanh cụp mi mắt xuống. Lâm Dương nắm lấy bờ vai mạnh mẽ của cô.

- Anh muốn được chăm sóc cho em và Jonathan, có được không ?

Lâm Dương mong chờ câu trả lời từ cô.

Nam Dực anh không cần biết cậu ta đã dùng cách nào mà có thể chiếm được thiện cảm của Thanh Thanh. Anh chỉ cần nhớ một điều quan trọng, cô ấy sẽ không bao giờ thích được Nam Dực.

Thanh Thanh ngần ngại. Cô không biết phải trả lời ra làm sao. Con trai cô cần một người ba, Lâm Dương đang ở rất gần Jonathan. Cô không cho nhóc biết sự tồn tại của anh. Anh cũng không hay biết Jonathan chính là con trai mình.

Thanh Thanh đâu có muốn giấu anh chuyện về con trai đâu. Là do lỗi của anh. Cô nghĩ đến đây thì lại bắt đầu giận. Dám tỏ thái độ lạnh nhạt với cô lúc đó.

Anh có biết tại thời điểm gặp lại nhau, chính cái nhìn vô cảm của Lâm Dương đã làm cho trái tim Thanh Thanh đau đến cỡ nào không. Lúc anh giới thiệu Lạc Tuyết Nhi, cô cứ tưởng cô ta

là bạn gái của anh.

- Anh đem cô ta về để làm cho tôi ghen. Xin lỗi, tôi chỉ đau lòng chứ không ghen.

Lâm Dương ôm lấy Thanh Thanh.

Anh cứ sợ sau nhiều năm không gặp, cô sẽ bắt đầu nguội cảm xúc với anh. Anh sợ cô không còn quan tâm đến anh nữa. Nên anh mới nghĩ ra kế hoạch thuê người chọc ghen cô. Vậy mà...

- Anh sai rồi.

Cô đẩy anh ra.

- Tháng ngày sắp tới, tôi sẽ khiến anh ghen đến mức hoá điên. Đợi đến khi tôi hết giận, thì anh có được cơ hội chăm sóc mẹ con tôi.

- Em làm như vậy, phế anh mất Thanh Thanh.

Lâm Dương có máu điên trong người. Hở cái là nóng, vậy mà cô ấy còn bắt anh phải ghen tuông với người đàn ông khác dài dài. Anh sao mà chịu đựng cho hết đây. Người đó chắc chắn là Nam Dực rồi.

Thanh Thanh nhú mày. Nhiều đó có là gì đâu. Nhìn lại những năm tháng lúc nhỏ, Lâm Dương đã ức hế cô đủ mọi cách. Anh lúc nào cũng lừa cô, dùng mọi thủ đoạn để đe dọa Thanh Thanh.

Cô nhin lăm chớ bộ, cái vụ bị chơi trên giường. Cô tức hộc máu. Cái tính của cô được ông trời ban tặng vốn rất dễ dàng bỏ qua lỗi lầm của người. Thanh Thanh bĩu môi.

- Nghiệp của anh đấy.

Lâm Dương bất lực. Ghen, nghĩ đến thôi mà anh đã muốn trầm cảm. Không sao, chỉ ghen thôi mà. Cô ấy là đang cho mình cơ hội vàng, phải chịu thôi. Bản thân anh đã từng chơi chó cô trong quá khứ, bây giờ cứ cho Thanh Thanh hạ hạ lại.

Công bằng.

- Chú Nam Dực gọi điện thoại hỏi mẹ khi nào về nhà, chú ấy có một bất ngờ muốn dành tặng cho mẹ.

Jonathan tay cầm điện thoại cất giọng từ phía sau. Thanh Thanh giật mình quay người lại. Lâm Dương vẻ mặt đa nghi như Tào Tháo. Nam Dực có số điện thoại cô ấy ? Ừa mà cũng phải thôi anh, mối quan hệ của họ rất tốt cơ mà.

Nhưng mà, anh chưa có số của Thanh Thanh. Cô xài điện thoại mới, nghĩ đến đây thì anh có chút ghen tỵ với Nam Dực. Có thể gần gũi thân thiết với cô như vậy. Thật làm cho Lâm Dương khó chịu.

Jonathan liếc mắt nhìn Lâm Dương.

Thanh Thanh nhận lấy điện thoại từ tay con trai. Cô tránh sang phía khác để nghe máy. Anh buồn sâu hơn, nói chuyện với cậu ta phải tránh mặt anh luôn mới chịu. Jonathan kéo kéo vạt áo của anh.

Lâm Dương nở nụ cười thân thiện quỳ một gối xuống. Thằng bé này thích anh rồi chứ gì. Cũng tốt, con trai của Thanh Thanh để ý đến anh. Đây là thế mạnh giúp Lâm Dương vượt

mặt Nam Dực.

- Có nhân thì mới có quả. Chú chơi ngu thì chú tự chịu.

Lâm Dương khoé môi cứng đờ.

Anh tính khen nhóc dễ thương, đẹp trai thua anh. Nghe xong câu này bỏ mẹ luôn.

Jonathan xoa xoa mái tóc Lâm Dương. Không được, không được đánh thằng bé giang hồ này.

Đó là con trai của Thanh Thanh, nhìn đi Dương.

Thanh Thanh nghe điện thoại xong thì trở lại.

- Jonathan, về thôi con.

Nhóc vâng lời chạy đến bên mẹ. Còn vẫy tay mời gọi Lâm Dương đi theo. Anh ngượng cười bám sau hai mẹ con. Bà Lâm buồn chán ngồi uống hết mấy ly trà đá. Mấy cái đứa nhỏ này, bỏ đi đâu hết trơn. Để bà một mình bơ vơ ở đây, hờn.

- Bác à, chúng ta về nhà được chưa, tại con có chuyện gấp.

Thanh Thanh giọng nói nhẹ nhàng. Lâm Dương đứng bên cạnh nét mặt không cảm xúc. Chuyện gấp đó là đi hẹn hò với Nam Dực. Bà Lâm dụi mắt, bà ngồi ngoài gió mát quá cũng bắt đầu buồn ngủ.

- Về về chứ.

- Không về.

Lâm Dương ngồi lại vào bàn uống cặn ly cà phê. Thanh Thanh bực mình, đáng lẽ không nên đi chung xe với anh ấy thì tốt hơn. Jonathan tháo giày ra ném thẳng lên người anh.

Lâm Dương :...

- Trong hoàn cảnh này, chú không có quyền phản đối. Mẹ tôi bảo về là về.

Anh nuốt nước bọt. Sao sao mà cái thái độ hung dữ này. Anh thấy rất quen à nha, trải nghiệm ở đâu đó rồi thì phải. Lâm Dương gãi cổ.

" Thằng biến thái. Con gái tao mà có chuyện gì, bà đây sẽ tuyệt chủng ☹️ hết tươi mày. "

Đúng rồi, là mẹ của Thanh Thanh.

Thiệt tình luôn chứ, anh muốn bị Thanh Thanh ức hế, chứ no muốn bị Jonathan hà hạ đâu. Thằng bé bố lão quá, muốn gặp mặt thằng cha ghê. Chắc khốn nạn lắm mới truyền gen trội như vậy.

Y chang mày hồi nhỏ. Đúng là con trai ruột. - Đồng Giai Nhân.

Thanh Thanh ôm lấy Jonathan nhỏ giọng vào tai nhóc.

- Con không ngoan gì hết.

Jonathan bày ra nét mặt có lỗi. Nhóc cúi đầu xuống, cô thở dài hôn lên trán con trai. Nói thiệt thì từ đó đến giờ chưa có lần nào cô dám mắng Jonathan. Thằng bé biết lễ phép nghe lời người lớn lắm.

Nhưng không hiểu sao Jonathan lại có thái độ không ngoan khi tiếp xúc với Lâm Dương. Hết ném dép lông vào mặt anh, rồi đến thùng rác, vừa mới này luôn là giày.

- Dừa lắm.

Bà Lâm lên tiếng.